

PUSKÁS HÍRADÓ

a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület kiadványa

II. évfolyam 1. szám

megjelenik félévenként

2004. február

Híradó baráti találkozó

*Elérkezett a nap,
Amit úgy vártunk,
Hogy sok kedves baráttal
Újra találkozzunk.*

*Rendszeressé vált már,
Hogy minden egyes évben
Összejön a „Csapat” egy
Kis ünneplésre.*

*Örülünk egymásnak,
beszámolót tartunk,
Sok eszmecserevel
Gazdagabbá válunk...*

*Hagyományaink ápolása
végett,
Képkiallítással emlékezünk
Klubunk életére.*

*Felidézzük az
elmúlt éveket, s
Örömmel gondolunk
A vidám percekre.*

*Hozzon az új évezred
Békét, barátságot.
A Híradók családjában
Sok együtt töltött napot.*

Részlet Willnerné Takács Margit költeményéből

a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület elnökségi ülése

Az Egyesület 2004. évi feladatai és tervei

Egyesületünk megalakulása óta immár 5 teljes munkásévet tudhat maga mögött.

Öt év alatt eljutottunk a másfélszáz taglétszámhoz és ez a taglétszám állandóan szerényen növekvő tendenciát mutat.

Az emült időszakban kialakítottuk szervezeti rendünket, stabilizáltuk helyzetünket. Eddigi tevékenységünk szélesebb körben osztatlan elismerést váltott ki.

Állami dotáció, szponzori támogatás nélkül - tagságunk önzetlenül felajánlott tagdíj túlfizetésével - szerény de stabil anyagi-pénzügyi háttérrel teremtettünk.

Egyesületünk két kezdeti erőpróbáját az 1999. évi Puskás Tivadar Emlékhéten való megjelenésünk, illetve az 1950-ben a Zalka Máté Híradó Tiszti Iskolán végzett híradó tisztek 50. éves jubileumi találkozójának megszervezése képezte.

Ezt követően valamennyi jubileumi találkozó szervezésének aktív résztvevői vagyunk.

Ebben komoly feladatot vállaltak és önzetlenül dolgoztak és dolgoznak Dr. Koczka Ferenc ezredes, Havasi János és Lászlai János ny. alezredes bajtársak, akiknek elnökségünk őszinte köszönését és elismerését fejezi ki.

Az újévet megkezdve új feladatok fogalmazódnak meg egyesületünk előtt.

Mindenek előtt fő feladatunknak tekintjük egyesületünk eddig kivívott tekintélyének további szilárdítását, bajtársaink iránti figyelem fokozását, a bajtársi szellem erősítését, az egyesület szlogenjének „együtt - egymásért” minden területen történő megvalósítását, a nyugállományú híradó tagozattal történő gyümölcsöző együttműködést.

Ez évben is - figyelembe véve történelmünk jeles évfordulóit - indulni kívánunk a Honvédelmi Minisztérium gondozásában kiírással kerülő pályázatok elnyerésére.

El kívánjuk érni, hogy vidéken élő bajtársaink közül - ahol egy régióban többen vannak - összekötő kerüljön megválasztásra a megyei

hadkiegészítő parancsnokságokkal való operatív kapcsolat tartására.

A Rákóczi szabadságharc évfordulójának rendezvényei keretében - tovább folytatva az elmúlt év gyakorlatát - április hónapban kirándulást szervezünk Sárospatakra.

Egyesületünk 2004. évi egyik kiemelkedő feladata névadónk Puskás Tivadar születésének 160. évfordulójára szeptember 13-17 között megrendezésre kerülő Puskás Tivadar Emlékhét ünnepségeire való felkészülés.

Az ünnepség szervezésében a VK Híradó és Informatikai Csoportfőnökség, a MH Híradó Parancsnokság és a Puskás Tivadar Távközlési Technikum mellett egyesületünk is részt vesz.

Erre az időpontra kívánjuk megszerkeszteni és kiadni egyesületünk Puskás Tivadar évkönyvét. Megragadva az alkalmat ezúton kérek benneteket az évkönyvbe való - a közösség érdeklődésére számot tartó - események, történések, élmények megírására.

Az ünnepség tervezett eseményeiről február 20-i közgyűlésünkön Pataki Sándor mk. alezredes főszervező tart tájékoztatót tagságunknak.

E helyen kell megköszönnöm a tagság aktivitását, áldozatkészségét, érdeklődő figyelmességét, az elnökség jól szervezett munkáját.

Külön köszönet illeti elnökhelyettesünket Dr. Horváth Lászlót, a Puskás Tivadar Távközlési Technikum igazgatóját sokoldalú támogatásáért, a Rákóczi szabadságharcot méltató kiadványunk kiadásához nyújtott segítségéért.

Bízom benne, hogy ebben az elanyagiasodott, az emberi értékek iránt közömbös világunkban egyesületünk tagsága az együvé tartozás nemes érzésétől vezérelve ez évben is tovább dolgozik egyesületünk eddigi jó hírnevének erősítéséért.

*Dr. Lindner Miklós ny. vörgy
PTHBE elnöke*

TÁJÉKOZTATÓ

A honvédségi klubok országos szövetsége 2003. évi közgyűlésén elhangzottokról

Tájékoztatásul a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület a BEOSZ-nak (Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége) és a HOKOSZ-nak (Honvédségi Klubok Országos Szövetsége) is tagegyesülete. E szövetségek közgyűlésein rendszeresen részt veszünk, így legutóbb a HOKOSZ 2003. év végi küldött közgyűlésén is. Most az ott elhangzottokról adok rövid összefoglalót, tájékoztatót.

Megállapítható, hogy kapcsolatainkban, a támogatások rendszerében, a szervezeti élet tervszerűségében, és a feladatok végrehajtásában előreléptünk.

Áttekintettük célkitűzéseink megvalósítását, a mi hatáskörünkben tartozó célokat teljesítettük, a felsőbb szintre vonatkozóan ezt nem jelenthetjük ki: HM rendelkezés hiánya; szponzori támogatás; a szociális támogatás hiánya; az elismertség alacsony színvonala; a médiakapcsolat nem alakult ki; nem veszünk részt felsőszintű érdekegyeztető munkában; valamint a nemzetközi kapcsolataink is HM függőek.

Jelenleg 21 tagszervezetünk van, összesen 6350 fővel. Budapesten 5, vidéken 16 tagszervezet, a legnagyobb létszáma Budepesti Nyugállományúak Klubja 2850 fővel, a legkisebb Verpelét 30 fővel.

A tagszervezetek működését illetően nincsenek kötelező érvényű alapelvek. Minden tagszervezet a maga, illetve a tagság által meghatározott igények szerint él, szervezi programját. Ezért összehasonlítani sem lehet a tagszervezetek munkáját, csak kiemelni lehet egy-egy tagszervezetet. Összintén kijelenthetjük az elnökség sem ismeri tökéletesen a tagszervezetek életét.

Nagyon jó körülmények között és feltételek mellett működik többek között a mi Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületünk.

Melyek azok a területek, amelyeket mi is, de a tagszervezetek többsége kiemelten kezel, illetve kezel:

- rendszeres találkozás a tagsággal;
- szervezett elnökségi ülések;
- éves feladatok meghatározása;
- a tagság szociális helyzetének figyelemmel kísérése;
- beteglátogatások;
- jubileumi születésnap köszöntések;
- szakmai napokon való részvétel;
- kirándulások, ünnepi megemlékezések;
- idősök világnapján összejövetel, köszöntés;

- katonai hagyományok, történelmi események ápolása;
- együttműködés katonai szervezetekkel, nyugdíjas híradó klubokkal;
- gazdálkodás tervszerűsége;
- szervezett elismerések;
- híradó nyugdíjas klubokkal közös vezetőségi ülések, pisztoly löversenyek; családi összejövetelek évenként egy-egy alkalommal;
- pályázatokon való részvétel.

Összességében a működési körülmények változóak is, ezek a főbb meghatározó teendők, mely szerint tagszervezeteink működnek, élnek önálló életüket, dolgoznak a közösségért.

Szó esett még a 2002-ben megjelent 31-es HM rendelkezés megvalósításának helyzetéről. Véleményünk szerint hiányzik a rendelet kapcsán egy konkrét végrehajtási utasítás. Nem tekinthető kötelező érvényűnek, eltérően lehet értelmezni.

Így csak néhányat megemlítve:

- a nyugállományúak szerveződése támogatható
- hiányzik a végrehajtásért felelősök megnevezése;
- a mostoha körülmények között működő tagszervezeteknél nem történtek változások;
- a Kht-k támogatását 50%-al csökkentik, ez már nálunk is érződik (a helységeket a Kht. biztosítja térítésmentesen);
- több művelődési otthon bezárásra kerül, mi lesz velünk?
- sok nyugállományú marad magára az elkövetkező évekre, évtizedekre!

Javasoltunk mi is bizonyos honvédségi, honvédelmi feladatok átvállalását, melynek fejében céltámogatást kaptunk. A kapott céltámogatás a feladat-átvállalások arányában lett szétosztva a tagszervezetek között. Átvállalt feladataink voltak:

- Rákóczi- és Deák évfordulók méltó megünneplése;
- az EU csatlakozás programjainak és hatásainak megismerése;
- a nyugállományúak szociális helyzetének felmérésében való részvétel;
- kegyeleti feladatokban való részvétel;
- katonai hagyományápolás feladatainak felvállalása;
- hadi-sírgondozásban való részvétel.

Kapcsolatainkat illetően a HOKOSZ részéről mindig is érezhető volt a tiszta szándékon túl a

kapcsolatok folyamatos fenntartása a HM szervekkel és a különböző társadalmi szervezetekkel.

A különböző szintű találkozások, megbeszélések, együttműködések jól szolgálták, eredményesen segítettek és nagyban hozzájárultak szövetségünk eredményes munkájában.

Igen nagy elismerést váltott ki, hogy a HOKOSZ és BEOSZ egykoron egy szervezet is lehet, kiegészítve ezt azzal, hogy ez irányú döntés csakis a tagegyesületek belegyezésével történhet!

Itt jegyzem meg, hogy sok vita után ma már a BEOSZ is elfogadja a HOKOSZ létezését, az elmúlt évben valóban sikerült viszonyukat normalizálni. Együttes javaslatok kerültek a felső-vezetés elé, együtt szervezzük rendezvényeink egy részét, kölcsönösen részt veszünk egymás megmozdulásain. Ezt a körülményt a 2003. év nagy eredményei között említhetjük.

Örömmel fogadtuk az „ÖZVEGYEK NAPJA” rendezvény megszervezését, mely a következő

években a HOKOSZ égisze alatt fog megrendezésre kerülni.

Kimagasló eredményként értékelhetők a Nyugállományú Katonák V. Országos Fórumán elfogadott állásfoglalások is, amely hosszú távra meghatározzák közös erőfeszítéseink irányát.

Összességében, ha látványos sikerek nem is voltak, megállapíthatjuk, eredményes munkát végeztünk, javult az elismertségünk és a együttműködési feltételek, normalizálódott kapcsolatunk a BEOSZ-al.

Tagszervezeteinkkel a munkakapcsolatok igen jók, azok valamennyien eredményesen, hozzáértéssel végezték, végzik munkájukat.

Köszönettel tartozunk e szép, de nem könnyű, nehéz társadalmi munkát végző, aktivitást megjelenítő tagtársainknak.

*Szepezdi Dezső nyá. ezds.
PTHBE ügyvezető alelnök*

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének 2004. éves tervéből

Egyesületünk tagja a BEOSZ-nak, ezért vezetőségünk (és a szerkesztőség) célszerűnek látja, hogy tagjaink, a Puskás Híradó segítségével ismerjék meg azokat az éves feladatokat, melyeket a fenti célul tűzött ki. Nekünk - többek között - azért kell megismernünk a feladatokat, mert részvételünkkel, javaslatainkkal és képviselőtünkkel hozzá járulhatunk ahhoz a törekvéshez, melyeket a BEOSZ elnöksége önmagának és nekünk feladatul szabott. A 2004-es év különösen jelentős. Kitűnik a többi év közül! Hogy miért? Az kiderül az alábbi tartalmú programjuktól:

Országos jellegű programok:

- Tisztújító Közgyűlés;
- Katonanemzedékek találkozója;
- Katonai Hagyományápolók országos tanácskozása;
- Idősek világnapjának rendezvénye;
- Családi sportnapok;
- BEOSZ napja: február 27.;
- EU csatlakozásról vetélkedő;
- Honvéd bál;
- Nyugdíjas bál.

Évfordulós megemlékezések:

- Bocskai felkelés 400. évfordulója;
- Balassi Bálint születésének 410. évfordulója;
- Rákóczi szabadságharc 300. évfordulója ünnepségsorozatának folytatása;
- I. világháború kitörésének 90 éves évfordulója;
- Ünnepe a várpalotai Tüzéremlékműnél.

BEOSZ által támogatott rendezvények:

- Megemlékezés a II. világháborúban hősi halált halt ejtőernyősökről;
- Rokkant és testi fogyatékos katonák találkozója;
- Belügyi nyugdíjasokkal közös juniális;
- Magyar Kultúra Napja.

A rendezvényekre a BEOSZ vezetősége az egyesület minden tagját meghívja. Egyes rendezvényeken a helyszűke miatt, csak meghívóval lehet részt venni. A döntést hozó szervek rendezvényeire név szerinti meghívót küldenek.

További érdeklődés: Horinka Ferenc nyá. ezds. bajtárstól.

*Vörös Béla
nyá. mk. ezds.*

Nyugállományú Katonák V. Országos Fórumának állásfoglalása

A Fórum áttekintette a nyugállományú katonák életkörülményeinek alakulását, illetve a IV. Országos Fórumon született kezdeményezések megvalósulását, összegezte a tanácskozáson elhangzott észrevételeket, javaslatokat.

A Fórum, a nyugállományú katonák helyzetének javítására a jövőbeni tennivalókat az alábbi állásfoglalásban rögzíti, egyúttal felhatalmazza és megbízza az érdekképviselőket ellátó országos szervek vezetését, hogy a javaslatokat terjesszék a Honvédelmi Miniszter Úr elé.

1. A IV. Országos Fórumon elfogadott állásfoglalásban kezdeményezett javaslatok közül továbbra is javasoljuk és megerősítjük a következőket:

a) A nyugállományú katonák helyzetének és körülményeinek, a mai viszonyoknak megfelelő és alapvető rendezése érdekében, szükségesnek tartjuk, hogy - hosszabb távon - a közszolgálati szféra nyugdíjreformjának keretében, vagy a Hjt. módosítása során, esetleg más módon a nyugállományú katonák a magyar hagyományokhoz, néhány szomszédos országhoz, illetőleg több NATO országhoz hasonlóan kikerüljenek az Országos Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság hatásköréből és teljes egészében, minden járandóságuk tekintetében kerüljenek a Honvédelmi Minisztérium ellátási körébe.

b) A nyugállományú katonák szolgálati nyugdíjának reálértéke az elmúlt évtizedekben - a differenciált (szolgálati idő és korfüggő) emelések következtében - az országos átlagnál is lényegesen nagyobb arányban csökkent és tendenciájában nivellálódott.

Az értékvesztés kompenzálása, az esélyegyenlőség biztosítása, valamint a katonai szolgálat különleges közszolgálati jellegének elismerése érdekében szükségesnek látjuk a 2001 előtt megállapított nyugdíjnak - különösen a 70 éven felüliek tekintetében - a 2001 után megállapított nyugdíjakkal azonos (vagy közel azonos) szintre való emelését, illetőleg az ezzel kapcsolatos lehetőségek HM tárca általi megvizsgálását és a szükséges kezdeményezések megtételét.

c) Évről-évre növekszik az idős és egyedülálló özvegyek száma. Egyre nagyobb igény nyilvánul meg az idősgondozás intézményszerű megoldására. Ennek fontos részét képezi, hogy a magára maradt nyugállományú katonák továbbra is lehetőleg azonos népességi és hivatásbeli körben maradjon. Ezért továbbra is szükségesnek látjuk a „Honvéd Nyugdíjas Otthon” létesítésének, illetve a nyugdíjas otthoni ellátás feltételei megteremtésének napirenden tartását, továbbá az idősgondozás különböző formáinak kialakítását.

d) A nyugállományú katonák egyesületeiben (klubjaiban) az utóbbi években jelentősen megnövekedett a belügyi tárcához tartozó (rendőr, határőr, stb.) nyugdíjasok száma, akik a honvédelmi tárca támogatásaiban nem részesülhetnek, így a két tárca (HM-BM) illetékes vezetői egyeztessenek a Honvéd egyesületekben lévő

BM nyugállományúak, illetve ilyen vegyes tagságú egyesületek támogatásának rendjéről.

2. A nyugállományú katonák körében - életkoruk előrehaladásával - nőtt a tartós és súlyos betegségek előfordulási gyakorisága. Egy részük esetében komoly gondot jelent a gyógyszerárak folyamatos emelkedése. Ezek enyhítésére javasoljuk, hogy a honvédelmi tárca fejlessze és szélesítse a szociális támogatásokat - ezen belül mielőbb alakítsa ki az erre rászorulóknak gyógyszer támogatásának rendjét - emelje a segélyezésre fordítható pénzügyi kereteket, e területen biztosítson nagyobb mozgásteret az MH Szociálpolitikai Alapítványnak.

3. A katonák jogállásáról 2001-ben elfogadott törvény után - bár ezt a törvény nem zárja ki - megszűnt a nyugállományú katonák rendfokozatban történő előlépési lehetősége, ugyanakkor a BM-nél ez megmaradt, s gyakorta alkalmazzák is.

Javasoljuk, hogy az erkölcsi megbecsülésnek ez a legjobban elfogadott formája a honvédségnél is kerüljön visszaállításra.

4. A 31/2002. számú HM rendelet szerint biztosítható támogatások, ellátások és szolgáltatások - a tapasztalatok szerint - különböző okok miatt a gyakorlatban ellentmondásosan valósulnak meg. Az ellátásra kijelölt szervezetek, elsősorban a Kht-k a rendeletet eltérően (az ellátások és támogatások szűkítése szerint) értelmezik, a normatív támogatási rendszer nem működik rendeltetésszerűen, a rendelkezésre bocsátott források felhasználása nem mindig egyezik a meghatározott célokkal. Javasoljuk, hogy a Honvédelmi Minisztérium illetékes szervei vizsgálják meg a rendelet végrehajtását és a szerzett tapasztalatok alapján módosítsák vagy alkossanak gondosabb, egyértelműbb új rendeletet.

5. A Honvédelmi tárca vezetőinek többszöri ígéretei, valamint a támogatásra jogosító érvényes jogszabályok előírásai (a Hjt., a 31/2002. számú HM rendelet, stb.) ellenére több mint egy évtizede megoldatlan a nyugállományú katonák országos szervezeteinek és egyes (elsősorban budapesti és helyőrség nélküli vidéki) egyesületeinek, klubjainak elhelyezése és működési támogatása.

Javasoljuk, hogy a Honvédelmi Miniszter Úr vizsgálta meg a vonatkozó jogszabályok betartását, a nyugállományú katonák egyesületi (klubjai) működési feltételeinek és körülményeinek jelenlegi helyzetét, s hozza meg a szükséges intézkedéseket.

6. A haderő felülvizsgálatát követő átalakítások következtében egyre több hivatásos katona kerül nyugállományba. Tapasztalataink szerint többen nincsenek felkészülve az ezzel járó életmódváltásra.

Szükségesnek látjuk, hogy a Honvédség illetékes szervei dolgozzák ki és teremtsenek szabályozott körülményeket a közösségtől való megváltásra, a nyugállományba helyezésre.

Budapest, 2003. június 12.

**„A múlt ismerete,
történelmi örökségünk megbecsülése nélkül
nincs jobb jövő”**

Apáczai Csere János

A Magyar Honvédség nemzeti arculatának megteremtéséhez a honvéd hagyományörzés tudományos igényvel járul hozzá. A rendszerváltás óta különösen hangsúlyossá vált ez a terület és ennek külsőségeiben is megnyilvánuló jelei szembetűnők. Ezt láthatjuk többek között a megváltozott csapatzászlókon, a katonai szervezetek megnevezésében, a köznapis és társasági ruházaton és egyes alaki mozgásokon.

Büszkéek vagyunk arra, hogy jogelőd intézményünknek tekinthetjük a m. kir. Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémiát (1939), az alapításának 55. évfordulóját ez évben ünneplő Zalka Máté Híradó Tiszti Iskolát (1949), az Egyesített Tiszti Iskolát (1957) és a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolát (1967). Ugyanakkor, mint műszaki felsőoktatási intézmény mindvégig élveztuk a Budapesti Műszaki Egyetem szakmai támogatását. Ebből adódóan, ha meg kell fogalmaznom, hogy képzésünk honnan származtatható, akkor katonai (tiszti) felkészítés területén a m. kir. Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémiát, mérnök képzés területén a Budapesti Műszaki Egyetemet jelölném meg.

A katonai felsőoktatásban hangsúlyos a hadtörténelem tantárgy, a hallgatók nevelésében a katonai hagyományok ápolásához kapcsolódó rendezvények és feladatok.

A főiskolai karon, tanszékünkön a hagyományápolás feladatai a szakmai képzéssel szoros összhangban valósulnak meg. Vajon mennyiben tud hozzájárulni a nevelési célok teljesítéséhez a szakmai képzést folytató tanszék? Vagy feltehetnénk úgy is a kérdést, hogyan néz ki a hagyományörzés alulnézetben? E rövid cikk keretében erre kívánok válaszolni.

Tulajdonképpen dicsekvésnek tűnik az a kijelentés, hogy képzett oktatókkal és korszerű - XXI. századi - képzési infrastruktúrával rendelkezünk. Ugyanakkor a többször és jelentős mértékben csökkentett oktatói állomány ma már képzési feladatait is csak jelentős túlmunka vállalásával tudja ellátni. Ebben a helyzetben a katonai hagyományápolás feladatait jó érzékkel kell megválasztani, kijelölni azokat a súlypontokat, amelyeket el kell látni, és amire képesek is vagyunk. Ezek a következők:

- személyes kapcsolattartás a nyugállományú híradótisztekkel;
- a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület szervezeti életének segítése, támogatása;
- a Híradó Szakmúzeum fenntartása;
- részvétel a „100 napos ünnepség” lebonyolításában;
- a „Híradók Napja” ünnepség megrendezése;
- aranydiploma átadási ünnepség megrendezése az 50 éve avatott híradótisztek részére;
- a *HÍRADÓ DÍSZKARD* átadása a Bolyai Nap alkalmából rendezett ünnepségsorozat keretében.

A felsoroltak közül kiemelek néhány jelentősebb feladatot:

Híradó Szakmúzeum fenntartása

A Múzeum ez évben ünnepli fennállásának 30. évfordulóját. Létrehozója - Susa István nyá. ezredes - 1974. május 6-án adta át az akkori Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola bázisán létrehozott gyűjteményes kiállítást. Két teremből áll, melyek mára teljesen megteltek dokumentumokkal és tárgyi eszközökkel. Az első terem a híradástechnikai eszközöket mutatja be 1915-1945 között. A második terem vegyes kialakítású, egyrészt híradástechnikai eszközöket tartalmaz 1945-1990 között, másrészt a híradótisztek képzésének történetével kapcsolatos eseményeket dolgozza fel. Hallgatóink, nyugállományú tisztjeink nagy érdeklődéssel látogatják.

Aranydiploma átadási ünnepség

A főiskolai kar - korábban a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola - 1992-től emlékdiplomát adományoz a jogelőd intézményekben végzetteknek. A Kari Tanács határozata alapján minden évben az 50 éve végzett híradótisztek részére aranydiplomát adományoz a kari főigazgató. Az ünnepség előkészítésébe, az 50 éve végzettek felkutatásába aktívan bekapcsolódott a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület

vezetése és tagjai. Nélkülük a rendezvény megszervezése elképzelhetetlen lenne. Külön ki kell emelnem Havasi János nyá. alezredes úr hozzáértő, lelkiismeretes munkáját.

HÍRADÓ DÍSZKARD átadása

A magyar királyi Bolyai János honvéd műszaki Akadémián 1938-1944 között minden évben, a híradó tanulmányvezető díszkardot adományozott az arra legérdemesebb harmadéves híradó akadémikusnak. E kardot a jogelőd intézményünkben utoljára Krupánszky István hdgy. érdemelte ki 1944-ben. Az adományozók, Hajnal Gyula nyá. alez., Kiss Zoltán nyá. alez. és Dr. Lengyel Endre nyá. ezds. 1993 decemberében a Bolyai Napon adták át e kardot a Híradó Tanszéknek. A kard jelmondata: „GYŐZELEM AZ IDŐ ÉS TÉR FELETT, ACÉLOZZA MEG LELKEDET!”

A hagyományt folytatva minden év decemberében egy fő végzős hallgató veheti át e megtisztelő jelképet a meghívott volt bolyai akadémikusok egyikétől. 2003-ban László János nyá. alezredes adta át Sali László végzős hallgatónak a díszkardot. Az ünnepség egyben katonanemzedékek találkozója is, hiszen a padsorokban együtt foglalnak helyet a bolyai akadémikusok, hallgatóink, oktatóink és a meghívott fiatal híradótisztek.

A kiragadott példák is bizonyítják, hogy a hagyományápolás, a katonanemzedékek együttes munkája élő, napi tevékenységeinkben megjelenő feladat, mely közvetlenül segíti nevelési céljaink elérését, és hozzájárul a Honvédség nemzeti arculatának megteremtéséhez.

*Dr. Koczka Ferenc
ezredes*

A Rákóczi szabadságharc 300. évfordulóján (3. folytatás)

Az 1708-1710. évek főbb eseményei:

Az 1708. év II. Rákóczi Ferenc erőteljesebb diplomáciai tevékenységével kezdődött. Kancelláriájának fő képviselője (követe) Kökényesdi László, Rákóczi megbízásából 1708. január 3-án jelentkezik Miksa Emánuel bajor választófejedelemnél, és felajánlja a vezérlő fejedelem nevében a magyar királyi koronát. Két héttel később Kökényesdi előterjeszti XIV. Lajos francia királynak Rákóczi kéréseit: adjon támogatást Miksa Emánuel bajor választófejedelemnek a magyar trónra lépéséhez, közvetítsen békét I. (Nagy) Péter orosz cár és XII. Károly svéd király között. A francia király azonban mindkét kérés elöl kitért.

1708. február 15-én Bornemissza János parancsnokságával vezetett portyázó kuruc csapat fogságba ejti a császári hadak újonnan kinevezett főparancsnokát Maximilien Starhemberg tábornokot.

1708. február 22-én Rákóczi kinevezi Károlyi Sándor altábornagyot az Erdélyben harcoló csapatai főparancsnokává és jelentős katonai erőkkel Erdélybe indítja.

1708. március 21-én Rákóczi Thalaba Máté személyében állandó követet küldött I. (Nagy) Péter cár udvarába. Május elején Bajorországba és Franciaországba küldött követ - Kökényesdi László - Rákóczinak jelentette, hogy Miksa Emánuel választófejedelem - a francia támogatás hiányában - nem fogadja el a neki följánlott magyar koronát.

1708. május 21-től június 14-ig Egerben ülésezett a Szenátus és a Gazdasági Tanács kibővítve a megyék és a városok követeivel. 1708. május 27-én Nyitrán, két kuruc század között támadt viszályban (verekedésben) - tisztázatlan körülmények között - meghalt Esze Tamás, a tarpai jobbágyból lett nemes, ezeres-kapitány, brigadéros, a népi kurucság meghatározó vezetője.

1708. június 15-én Rákóczi Egerből elindult fő erőivel a Vág felé, azzal a szándékkal, hogy Szilézia - Morvaország felé törve - előmozdítsa új trónjelöltje, Frigyes Vilmos porosz trónörökös bejövételét és a magyar királyi trónra ültesse. 1708. július 11-én a császári csapatok Flandriában súlyos vereséget mértek a francia-bajor csapatokra, azokat visszavonulásra kényszerítették.

1708. augusztus 3-án Rákóczi csapatai és a labanc erők - akiket Sigbert Heister tábornok vezetett - nagy csatát vívtak Trencsénynél. A Rákóczi gyalogság fejtelten vezetése, rossz helyzetfelismerése miatt a kuruc csapatok súlyos vereséget szenvedtek, s Rákóczi is megsebesült. A csatavesztéssel a szabadságharc fordulópontjához érkezett.

1708. augusztusában - szeptemberében Károlyi Sándor altábornagy Erdélyben, Béri Balogh Ádám ezeres-kapitány Kölesdnél még szétveri a császári csapatokat, de megkezdődött a kuruc csapatok bomlása. A korábban jelentős győzelmeket elért brigadérosok, Ocskay László, Bezerédi Imre árulóvá váltak és csapataikkal átálltak a császáriakhoz.

1708. őszén a császári csapatok elfoglalták a Garam-menti bányavárosokat.

1708. november 29-én a Sárospatakra összehívott országgyűlés megerősítette:

- azok a jobbágy katonák, akik a harcban végig kitartanak, maguk és kiskorú gyermekeik örökre felszabadulnak a földesurak hatósága alól;
- a katonáskodók, illetve özvegyeik mentesülnek az adófizetés alól.

1708. december 19-én Sárospatakon hadbírószági ítélet alapján Bezerédi Imre brigadérost és Bottka Ádám alezredest, mint árulókat kivégezték.

1709. tavaszán Rákóczi ismét követet küld - tájékozódás céljából - I. (Nagy) Péter cárhoz.

1709. július 18-án I. (Nagy) Péter Poltavánál megsemmisítő vereséget mért a svéd - XII. Károly király által vezetett - csapatokra. Ezzel véget ért az orosz-svéd háború. A svéd király a Török Birodalomba menekült.

1709. nyarán még változó harcok - győzelmek, vereségek - folytak a kuruc és a császári erők között.

1709. szeptember 27-én meghalt (Vak) Bottyán János tábornok.

1709. december 10-én I. József császár elrendeli, hogy a protestáns felekezetek az „illetéktelenül birtokolt” templomokat, iskolákat, egyházi javadalmakat adják vissza a Katolikus egyháznak. 1709. évben pusztított a pestisjárvány. Egyedül Székelyföldön 100.000 a halottak száma.

1710. nyarán még a kuruc csapatok Palocsay György tábornok és Béri Balogh Ádám brigadéros vezetésével visszafoglalták a Dunántúlt, de november elejéig a császári erők kiszorították őket. 1710. őszén a kuruc csapatok feladják Érsekújvárt, Szolnokot, Egert, Bártfát, Eperjest, Krasznahorkát és Sárospatakat.

1710. decemberétől megkezdődtek az előkészítő tárgyalások a császárt képviselő Pálffy János tábornagy főparancsnok és a Rákóczit képviselő Károlyi Sándor altábornagy főparancsnok között.

*Horinka Ferenc
nyá ezredes*

Kódnyelv az anyanyelv

A magyar sajtó többször is megemlékezett az amerikai indiánokról, akik sajátos és írásbeliség nélküli anyanyelvük miatt kiváló „kódbeszélők” voltak. A Washington közelében lévő NSA (National Security Agency - Állambiztonsági Hivatal) Múzeum kiállítási anyagai az általánosnál mélyebb betekintést engedtek az indián kódbeszélők körül kialakult legendák világába.

Az amerikai hadvezetés már régen felfedezte, hogy az érintetlen indiánok nyelvét használva leghatásosabb módon lehet megfejthetetlen kódolással üzeneteket közvetíteni. A különböző észak-amerikai indián törzsek ősi érintetlen nyelvét többször alkalmazták a katonai hírközlésben az üzenetek kódolására, védelmére. Az első ilyen alkalom az I. világháború végén volt, amikor az amerikai szárazföldi hadsereg 31. Hadosztályánál 14 choctaw indiánt képeztek ki hasonló céllal. Az indiánok saját nyelvükön írták meg a különböző közleményeket, és ezzel megakadályozták, hogy a németek meg tudják fejteni az üzeneteket.

A Maas-Argonne-i hadjárat idején több amerikai egységet elvágtak. Rádió kódjaikat feltörték, és vezetékes vonalaikat lehallgatták. Az amerikai erők felhasználva a choctaw katonák leleményességét és egyedi nyelvét átszervezték őket a harcparancsok közvetítésére. A németek ezt a kódot nem tudták megfejteni. Az első világháború hamarosan befejeződött és ezt a kódolási módot csak a II. világháborúban vették elő újból.

A 36. Hadosztály sikereire emlékezve a II. világháború idején más szárazföldi alakulat is alkalmazta ezt az eljárást. A 4. Gyalogos hadosztály 17 comanche katonát küldött híradó kiképzésre kódmondási céllal. Feltételezések szerint a comanche-ok első harci alkalmazása akkor volt, amikor az elnök fia ifjabb Theodore Rooseveltt dandártábornok csapatával biztonságosan partra szállt az Utah Parton, bár nem ez volt a kijelölt partszakaszuk. Más indián törzsek is részt vettek ilyen feladatok ellátásában, de ezek pontos szerepét még nem kutatták részletre menően. A feltételezések szerint cherokee, winnebego, ojibway, seminol, navajo, hopi és esetleg más törzshöz tartozók is teljesítettek szolgálatot.

A navajo törzs kódmondó szolgálatáról megfelelő részletességgel lehet olvasni a Haditengerészeti Történeti Központ honlapján. A magyar, aki akár katona is, nem kis örömmel látja, hogy a navajo híradó katonák szereplését kutató hadtörténész a Tengerészgyalogság, illetve a szárazföldi hadsereg nyugdíjasa, Alexander Molnar.

A navajo kódmondó katonák az amerikai tengerészgyalogság minden jelentősebb harci cselekményében részt vettek a Csendes Óceán térségében 1942-45 között, Guadalcanalnál, Tarawanál, Peleliunál és Iwo Jimánál. Mind a hat tengerészgyalogos hadosztálynál harcoltak, zászlóalj különítményekben, ejtőernyős csoportosításokban, és mint különleges híradó katonák sajátos nyelvükön olyan üzenetváltást tudtak folytatni rádió és távbeszélőn, amit a japánok soha nem tudtak megfejteni.

Az elképzelés, hogy titkosított hírközlésre navajo indiánokat vegyenek igénybe egy bizonyos Philip Johnstonól származott, aki egy navajo rezervátumba küldött misszionárius fia volt és egyike volt azon kevés nem navajo származásúaknak, akik folyékonyan beszéltek a navajo nyelvet. Johnston, aki egy navajo rezervátumban nevelkedett fel, és katona volt az első világháborúban, emlékezett arra, hogy az amerikai hadsereg a nyugati fronton a choctaw indiánok nyelvét használta üzenetek kódolására.

Johnston úgy gondolta, hogy a navajok nyelve is megfelel a hadsereg követelményeinek, mert a navajo írásbeliség nélküli bonyolult nyelv. A navajo nyelv mondatalkotása, hangtana, dialektusai, lehetetlenné teszik bárki számára megértését széles körű tanulmányozás és hosszú gyakorlás nélkül. Ennek a nyelvnek nincsenek írásjelei vagy szimbólumai, és csak a navajok beszélnek az amerikai Dél-nyugaton. Egy gondos felmérés szerint kevesebb, mint 301 nem navajo személy beszélt ezt a nyelvet a második világháború kitörésekor, és ezek közül egy sem volt japán származású.

1942 elején Johnston találkozott a Csendes Óceáni flotta partraszálló erőinek parancsnokával, Clayton B. Vogel vezérőrnaggyal és törzsével, hogy meggyőzze őket a navajo nyelv kódnyelvkénti alkalmazhatóságáról. Johnston szimulált harci körülmények között bemutatót szervezett és bebizonyította, hogy a navajok 20 másodperc alatt egy három soros angol nyelvű üzenetet képesek kódolni, közvetíteni és dekódolni.

Vogel vezérőrnagy miután erről meggyőződött, javasolta a Tengerészgyalogság parancsnokának, hogy sorozzanak be a tengerészgyalogosokhoz 200 navajo indiánt.

1942 májusában, az első csoportban 29 navajo újonc érkezett a kiképző táborba, majd a kaliforniai Óceán –parton, Pendletonban kidolgozták a navajo kódrendszert. Egy szótárt és számos katonai szakkifejezést tartalmazó gyűjteményt készítettek el,

és ezeket minden újoncnak fejből kellett tudnia a kiképzés végére.

Amint egy navajo kódbeszélő befejezte a kiképzést, egy tengerészgyalogos egységnél kapott beosztást a Csendes Óceánon. A kódmondó navajok elsődleges feladata az volt, hogy harci parancsokat és más harctéri információkat közöljenek rádióan és távbeszélőn. A navajok közül egyeseket hírvivő feladattal bíztak meg, de voltak olyanok is, akik általános tengerészgyalogos szolgálatot láttak el.

A navajok ügyesen végezték különleges feladatukat, gyorsaságuk és pontosságuk egyre nőtt a háború évei alatt. Az 5. Tengerészgyalogos hadosztály egyik híradó tisztje kijelentette, hogy a navajok nélkül nem tudták volna elfoglalni Iwo Jimát. Connor őrnagynak hat navajo kódbeszélője

Amikor egy navajo kódbeszélő kapott egy üzenetet rádióan, vagy telefonon, azok látszólag összefüggéstelen navajo szavak voltak. Először a navajo szavakat kellett lefordítani angolra, majd az angol szavak első betűiből kellett összeállítani az üzenet angol nyelvű eredeti változatát.

Például: a wol-la chee (ant-hangya), vagy a be-la-sana (apple-alma), illetve a tse-níl (axe-balta) szavakkal fejezhették ki az „a” betűt. A „navy” szót például így lehetett kódolni: tsah (needle-tű), wol-la-chee (ant-hangya), ah-keh-di-glini (victor-győző) és tsah-ah-dzoh (yucca-jukka).

Az „a” betű példája szerint a legtöbb betűnek egynél több navajo megfelelője volt, de nem kellett minden szót betűről betűre kódolni. A kódrendszer kifejlesztői 450 gyakran előforduló katonai szakszót

A 78 éves Charles Chibitty, az utolsó élő comanche kódmondó elismerést vesz át a Pentagonban

volt, akik 24 órás szolgálatban voltak a csata első két napján. A hat navajo több mint 800 üzenetet küldött és fogadott hiba nélkül.

A japánok, akik ügyes kód-megfejtők voltak tehetetlenek voltak a navajo nyelvvel szemben. A japán haderő felderítő főnöke Szeizo Ariszue kijelentette, hogy míg az amerikai légierő és a szárazföldi hadsereg által használt kódokat meg tudták fejteni, addig a Tengerészgyalogságnál nem mentek semmire.

1942-ben a navajo törzsnek mintegy 50 000 tagja volt és 1945-ben 540-en szolgáltak a Tengerészgyalogságnál. 375 és 400 közé tehető azok száma, akik kódmondó kiképzést kaptak. A többiek másféle szolgálatot láttak el.

kifejeztek angol nyelven is. Például: besh-lo (iron fish – vashal – tengeralattjáró), dah-he-tih-hi (hummingbird – kolibri – vadászrepülőgép) vagy debeh-li-zine (black street - fekete utca – raj).

Mintegy tíz éve a Pentagonban kiállítás nyílt a navajo kódmondó katonák emlékére. Az ünnepélyes megnyitón részt vettek az Arizona, Új Mexikó és Utah állam határán fekvő rezervátumokban élő veteránok.

*Amaczi Viktor
nyá. mk. alez.*

Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület 2003. évi Közgyűlése

A 2003. évi munkatervünknek megfelelően, megtartottuk az évzáró közgyűlésünket. Helye, a Nemzetvédelmi Egyetem Bolyai János Katonai Műszaki Főiskolai Kar Üllői úti bázisán volt. Közgyűlésünkön részt vett 87 fő tag és a társszervezetektől meghívtattak. Ülésünkön részt vettek Erdős László ezredes és Koltai István ezredes urak, a Fővárosi Hadkiegészítő Parancsnok képviselőjében Ladiszlajdesz László őrgy. úr. Az elnökség beszámolóját elnökünk Dr. Lindner Miklós nyá. vezérőrnagy úr tartotta.

Beszámolójában, az éves munkatervben elfogadott munkát annak végrehajtását értékelte. Értékelte a Rákóczy Ferenc által vezetett szabadságharc tiszteletére szervezett kirándulás lebonyolítását. Az utazás során meglátogattuk a Bettléri kastélyt, Krasznahorka várát, Kassát, ahol megkoszorúztuk a fejedelem sírját, valamint Borsán a fejedelem szülőházát, Sárospatakot a fejedelem rezidenciáját tekintettük meg. Kiemelte, hogy a kirándulást közösen a Puskás Tivadar Távközlési Technikum fiataljaival együtt bonyolítottuk le. Külön megköszönte Dr. Horváth László igazgató úrnak, egyesületünk elnökhelyettesének a kirándulás megvalósítása érdekében végzett munkáját. Méltatta tagságunk tagjaiból felkért csoport által, az évforduló tiszteletére megírt: „Rákóczy Ferenc Szabadságharca” című kiadvány elkészítését. E kiadvány elkészítésében a Puskás Tivadar Távközlési Technikum, élén Dr. Horváth László igazgató úr nagy technikai és anyagi segítséget nyújtott. Ugyanez mondható el a Puskás Híradó évente kétszeri megszerkesztése és kiadásához nyújtott segítségről. A beszámolón méltatta a Budapesti Nyugállományú katonák Híradó Tagozatával, valamint a Bolyai Nyugállományúak Klubjaival való jó együttműködést, melynek keretén belül az év folyamán különböző szakmai és közművelődési rendezvényeken vettünk részt. Beszámolójában tájékoztatást adott az év folyamán szervezett BEOSZ rendezvényeken való

részvételeink eredményességéről és a kapott információkról, melyek érintették tagságunkat is.

Tagságunk nagy érdeklődéssel hallgatta Dr. Fekete Károly mk. alez. úr színvonalas előadását az MH állandó telepítésű kommunikációs (híradó) rendszerének további fejlesztéséről és korszerűsítéséről.

Közgyűlésünkön felszólalt Erdős László ezredes úr a BEOSZ ügyvezető elnöke. Tájékoztatót bennünket a BEOSZ előtt, 2004-ben várható feladatokról, megköszönte egyesületünk által nyújtott segítséget és kérte, hogy a jövőben is együttműködjünk azokban a közös programokban, melyekben a nyugállományúak életfeltételeit igyekeznek képviselni a MH vezetése felé.

A közgyűlés befejezéseként a tagság a beszámolót elfogadta. Szepezdi Dezső nyá. ezds. úr, mint a közgyűlés levezető elnöke megköszönte a vezetőségnek az év folyamán végzett munkát, a tagságnak támogatását, bizalmát. Külön megköszönte a Puskás Tivadar Távközlési Technikum igazgatójának szervezetünk munkájához nyújtott segítségét.

Ezután köszöntöttük a jubileumi születésnapjukat elért jelen és távollévő tagjainkat:

Sas Rudolfné, Tőke Gyuláné nyá. fhdgy., Cser Béla nyá. alez., Károly T. György nyá. ezds., Agócs Károly nyá. alez., Kapitány József nyá. alez., Kányi András nyá. alez., Kettler István nyá. mk. alez. bajtársakat.

A közgyűlés befejezése után az elnök meghívta a résztvevőket baráti beszélgetésre, uzsonnára. A beszélgetés szívélyes baráti légkörben az ismételt találkozás örömteli emlékek felelevenítésével, az ismételt találkozás ígéreteivel ért véget.

*Havasi János
nyá. alez.*

Rádiók könyve (fél-sikertörténet)

Három évvel ezelőtt a Vezetési Csoportfőnökség bízta meg és patronálta, a ZMNE Bolyai főiskola karának tagjaként a Katonai Távközlési és Telematikai Tanszék elkészítette az 1974-ben alapított Híradó Múzeum eszközeinek feldolgozását. Ezt a 180 oldalból és 30 képből álló feldolgozást Dr. Osváth Zoltán alezredes és jómagam készítettük.

Ekkor ismét felmerült bennem az évtizedek óta dédelgetett gondolat, hogy a „civiliek” is ismerjék meg a katonai rádiózás eszközeit. Ennek különösen most jött el az ideje, amikor félszázra tehető azoknak a gyűjtőknek a száma, akik a katonai rádiók megőrzésére adták fejüket. Találtam is ehhez a feladathoz egy kiadót, akinek a vezetője évtizedek alatt 10, a rádiózással kapcsolatos könyvet adott ki. Furkó Zoltánhoz – mert hogy róla van szó – régóta szoros barátság fűz. A Magyar Rádiónál kiadott bulletinjében többször közölte a katonai rádiózással kapcsolatos írásaimat. Kívánságomat támogatta, mindössze az induláshoz szükséges pénz egy részét kellett megszereznem. (Sajnos a könyvkiadásban ma ez az alapkövetelmény.)

A honvédség ma rossz passzban van, nemcsak anyagilag. Ebből már következik, hogy erre a célra nem tudtam pénzt szerezni. Itt lép be egyesületünk, azaz dr. Horváth László igazgató úr, aki felkarolta a gondolatot, és megrendelésével elindította a könyv útját.

Az eredeti tervet – azaz a teljes könyv a katonai rádiózásról szóljon – nem sikerült teljesíteni. A többi szponzor a polgári híradást létesítő társaságok közül kerül ki. A legnagyobb támogató a Magyar Rádió, az Antenna Hungária. Ezért az anyag egy része, tartalmilag őket illette.

A könyv végül elkészült, címe: A rádiók könyve. Mintegy 800 polgári vevőkészülék adatait és fotóit tartalmazza. A második részben a magyar híradó alakulatoknál 1933-1986 közötti évben rendszeresített katonai rádió-berendezések kerültek felsorolásra. Az 50 oldal anyagot, néhány angol, és amerikai rádióval egészítettük ki.

A rádiók könyve egyedi kiadás. Főként azért, mert nyilvánosan katonai rádiókról még adatokat nem szolgáltatott ki. Erre csak napjainkban nyílt lehetőség.

A könyvben leírtakkal főként az volt a célom, hogy valamilyen módon elismertséget szerezzek a katonai híradásnak. Megőrkítsem azoknak a rádiós eszközöknek a többségét, melyeknek mindnyájan ismertünk, kezeltünk, oktattunk.

Remélem még életemben sikerült az érdeklődő polgároknak lehetővé tenni, hogy a többi híradó eszközeit is megismerhessék. Megismertetni és tudatni velük, hogy a híradás eszközeinek tervezésében, készítésében és alkalmazásában a magyar honvédség közel száz éve élen járt. Megrendeléseivel számos híradástechnikai vállalatot segített nemzetközileg is elismert névhez, ezáltal segítette külföldi szállításait.

Tisztelt egyesületi tagok! Remélem, elolvassák a könyvet, mely nemcsak érdekes olvasmány, hanem egyben segítség a gyűjtőknek a megszerzett készülék megismeréséhez.

A könyv megvásárolható az egyesületben.

*Vörös Béla
okleveles villamosmérnök
a könyv egyik szerzője*

Egy rendkívüli híradótiszt sorsa vezérszavakban

Gurzóy (Gurszky) Emil 1898-ban Ófalun született, gimnáziumot Bonyhádon, az I. világháború miatt két év után úgynevezett hadi érettségivel végezte. Tizenhét éves korában a Ludovika Akadémia hallgatója, és 1916-ban IV. Károly király koronázásakor Ő is résztvevője az akadémikusok sorfalának, és 1919-ben hadnagyként román

fogságba kerül. A fogságban angolul tanul.

Hazatérése után a nemzeti hadseregben, pécsi szolgálati beosztásában századosként szolgál, közben az orvosi egyetemet is elvégezte és 1932-34 között még belgyógyász praxist is folytatott.

1937-ben őrnagyi rendfokozatban megtervezte és megszervezte a Honvéd Képeségszorgató intézetet.

1939. december 21-én a Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémia kápolnájában tartotta esküvőjét, majd Pécsre, a IV. hadtest híradó parancsnoki beosztásba került.

1944. augusztus 5-étől a mozgósított 10. ho. hír. zj. parancsnokaként alezredesi rendfokozatban vett részt a magyarországi harcokban, míg a budai vár ostromát követő kitérésnél szovjet fogságba esett. A Kaukázusban töltött fogsága alatt, mint a tábor egyedüli orvosa, fogolytársait kezelte.

Hazatérése utáni igazolási eljárás után B-listára került, mely után 1949. áprilisában őt is behívták a Néphadsereg új híradó fegyvernemének megszervezésére. Pécssett megalakították a 43. hír. ezredet, melynek parancsnokaként ezredesi rendfokozatban az ezreddel együtt, a Sashegy

tövében lévő Károly, mai nevén Petőfi laktanyába települtek át.

Ízig-vérig híradó volt. Egyike volt azoknak a régi híradó kiképzést kapott ritka tisztszetteknek, akik morzézni is tudtak. Derültek is sokszor a kihallgatásokon résztvevők, amikor egy rádiós eltávozást kért, felszólította, hogy morzében füttyülje el a menyasszonya nevét. Ha sikerült, mehetett, ha nem, akkor mehetett hangolvasást tanulni.

De ugyancsak tarthattak tőle a szimulánsok, ha vizsgálatokra kértek eltávozást. Előbb beküldte a páciens az irodába, és személyesen megvizsgálta. Nem érvényesültek a képzelt betegek.

1950-ben a Moszkvában újonnan kiképzett híradó tisztek hazatértek, és - minthogy a váltás lehetővé vált - az akkori bevett gyakorlat szerint Gurzóy ezredet is leváltották.

A Nógrád megyei Nőtincsen vállalt körorvosi állást, és munkája mellett ismét tanult. Elvégezte a tisztiorvosi és a sportorvosi szaktanfolyamokat. Lelkes munkáját dicsérte a körzetében fellendült Vöröskereszt szervek munkája. Előadás sorozatot tartott. Napi ambuláns munkája során véradásra aggitált, ifjúsági és felnőtt vöröskeresztes bemutatókat szervezett.

Személyében a Néphadsereg egy rendkívül jól képzett, értékes parancsnokot, Nőtincs környéke pedig egy olyan lelkes egészségügyi gondozóját veszítette el, aki mind a katonai, mind az orvosi esküjét haláláig megtartotta.

Emlékét a székesfehérvári Nagy Sándor József Híradó Ezred múzeumában, az ezred régi parancsnokainak fényképei között őrzik.

*Lászay János
nyá. alez.*

FELHÍVÁS!

A Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület ebben az évben évkönyvet kíván kiadni, Puskás Tivadar születésének 160. évfordulója alkalmából.

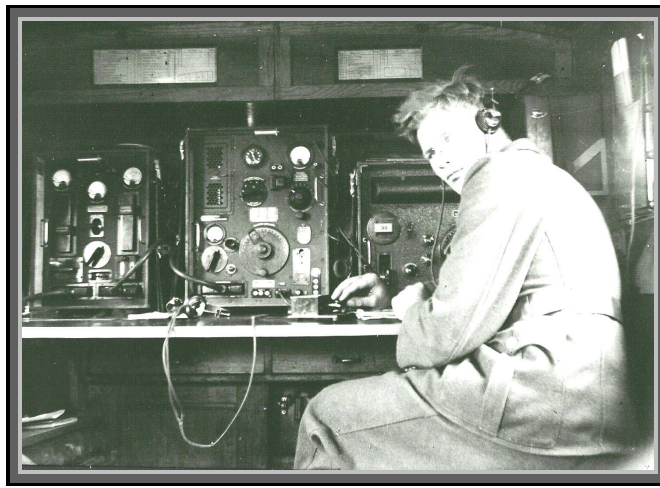
Kérjük azokat a tagokat, akik a Puskás technikumban, vagy szakiskolában végeztek, hogy 1-2 oldalon írják le emlékeiket, vagy érdekes történeteiket.

A szerkesztőség az évkönyvben a legjobbakat leközli.

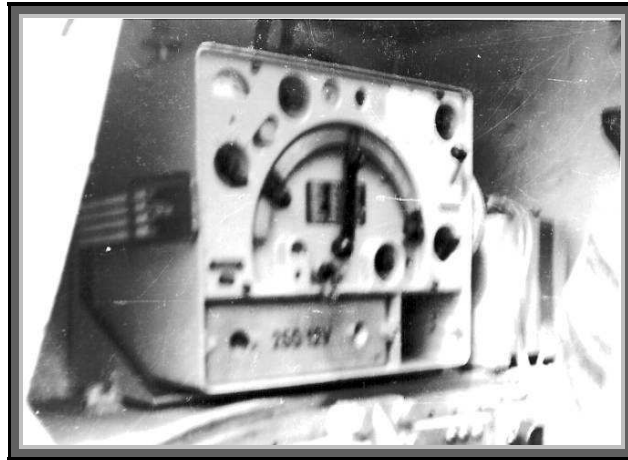
Az anyagot levélben, lehetőleg gépelve, juttassák el a PTHBE címére, vagy adják oda személyesen Havasi János bajtársnak.

Határidő: 2004. március 30.

szerkesztőség

Mikor és milyen rádión dolgozik ez a híradókatona?

Milyen katonai eszközben rendszeresítették ezt a rádiót?

(megfejtéseket a következő összejevetelünk alkalmával kérjük leadni)

Puskás Híradó

a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület kiadványa

Kiadja: *Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület*
1143 Budapest, Stefánia út 34.
Postacím: 1438 Budapest, Pf. 371.

Felelős kiadó: *Dr. Lindner Miklós*

Szerkesztő: *Vörös Béla*

Olvasó szerkesztő: *Dr. Horváth László*

Tipográfiai szerkesztő: *Hajzer György*

Rovatvezetők: Horinka Ferenc (szervezeti élet)
B. Nagy Péter (tudomány és technika)
Lászay János (katonai múltunk)
Szepezdi Dezső (társadalmi és katonai kapcsolatok)

Fotók: *Hidasi György*